

[Svend Høiselberg]

ning af fiskeriets problemer, og sådan vil debatten formentlig fortsætte i dag.

Desværre har partierne bag forespørgselsdebatten aldrig tidligere vist den store interesse for fiskerierhvervet, så det er glædeligt, hvis forståelsen er vendt.

Jeg skal derfor anbefale, at vi koncentrerer os om de egentlige problemer.

Fiskeriet er et af de ældste erhverv, vi kender. Det stammer fra den tid, hvor man måtte ernære sig som fangere og fiskere. På den måde har man ernæret sin familie og sig selv. Et erhverv, der altid har været forbundet med en vis risiko. Naturens luner har skilt mange familier. Men ét har været attraktivt, friheden, friheden til at kunne gå på fiskeri, når og hvor man ville; kun naturen eller vejret kunne lægge hindringer i vejen.

Den teknologiske udvikling har forlængst lagt kajakker og udhulede træstammer bag sig. I dag har vi de store, moderne fiskerbåde. Som udviklingen har formet sig, har den krævet stor indtjening for at klare forrentning og afdrag, forsikring, vedligeholdelse og investeringer i fiskeredskaber osv.

Fiskeripolitikken har været sådan i de senere år både inden og uden for EF, at der er gennemført fangstrestriktioner, og jeg mener, at mange af de fangstrestriktioner kan være nødvendige. Det er min opfattelse, at et af vore problemer har været, at der ikke har været den nødvendige forståelse eller kommunikation mellem biologer, fiskere og politikere inden for EF.

Fiskerflåden har overalt inden og uden for EF fortsat med at forøge udbygningen. Her har politikere et medansvar for, at vi har ladet stå til. Derfor vil vi fra Venstre forlange, at hvis vi ikke kan tilpasse fiskekvoterne til fiskerflåden, må vi tilpasse fiskerflåden til fiskekvoterne. Det vil sige flere penge til destruktion af fiskerfartøjer, hvad fiskeriministeren også arbejder for. Det bør ske på en sådan måde, at vi igen kan få skabt en fornyelse af fiskerflåden, selv om de to ønsker kan lyde lidt modstridende. Men når vi tænker på, at vor fiskerflåde har en gennemsnitsalder af 30 år, må vi forstå, at der også er behov for et nybygningsprogram.

I Venstre vil vi også sætte spørgsmålstegn ved, om finansieringsmulighederne for fiskeriet er tilstrækkelige. Jeg mener, at vi ret omkostningsfrit kunne forbedre lånemulighederne og

i højere grad gå ind i en refinansiering af overlevelsseværdige fiskerfartøjer. Alt taget i betragtning er de tab, Fiskeribanken har haft, ikke store beløb, når man tænker på, at det er et helt erhverv, der har været underkastet en strukturændring, der vist kun er kendt inden for fiskerierhvervet.

Venstre er af den opfattelse, at vi bør undersøge, om de gunstige lånemuligheder, som yngre landmænd har, om lignende lån ikke også burde kunne gives til yngre fiskere, der ville etablere sig. Herved ville vi kunne give mange unge fiskere en god start som selvstændige fiskere. Bedre finansieringsforhold i det hele taget ville muliggøre, at et fartøj kunne klare sig med lidt mindre fiskeri.

Venstre mener også, at vi bør muliggøre en spredning af fiskeriet, således at der bliver et intensivt fiskeri efter alle arter. Her må vi henvende os til fiskeriorganisationerne for at få deres forståelse. Det er ikke acceptabelt, at vi har større mængder af eksempelvis rødspætter, som ikke opfiskes, hvert år.

Der findes ingen lette løsninger på fiskeriets situation, fordi de fleste problemer netop er for små kvoter, og fordi strukturmidlerne skal forhandles gennem EF.

Men jeg ved, at fiskeriministeren gør, hvad der kan gøres i EF for at forhandle sig til de størst mulige kvoter og de bedst tænkelige reguleringsincitament, der ikke behøver at være kvotesystemet, som efter min mening ikke er noget bevaringsredskab, men et politisk fordelingsredskab. Men i det omfang vi kan lette forholdene nationalt, bør vi overveje dette, og uden at det skal bære præg af, at vi er i gang med at subsidiere fiskerierhvervet. Det er heller ikke det, erhvervet beder om.

Fiskeriorganisationerne har peget på offshorevirksomheden i Nordsøen og de problemer, der derved påføres fiskerierhvervet. Her kan man godt undre sig over, at fiskernes vel nok hævdevundne ret til at fiske i hele Nordsøen i de sidste mange år er blevet kraftigt begrænset af boreaktiviteter osv.

Hvis man begynder at bore og lægge hindringer i vejen på en landmands mark, vil landmanden naturligvis kræve erstatning. Jeg har forelagt problemet for energiministeren, der nævner – hvilket også er rigtigt – at det eksisterende koncessionsgrundlag ikke indeholder hjemmel til at pålægge rettighedshaver-